

dende, jf. fra Forbrugerklagenævnets praksis bl.a. Juridisk Årbog 1996, side 130, 6.9.3.

Bestemmelsen tilsigter at gennemføre direktivets artikel 5, stk. 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.5. og til betænkningen side 209-211.

Til nr. 11 (§ 83, stk. 1)

Bestemmelsen foreslås gjort beskyttelsespræceptiv, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 (den foreslåede § 1, stk. 2).

Det foreslås, at den absolutte frist for forbrugers reklamation forlænges fra 1 år til 2 år. Fristen regnes som hidtil fra varens overgivelse til forbrugeren. Som hidtil indebærer bestemmelsen, at en forbruger, der vil påberåbe sig en mangel, skal give meddelelse til sælgeren inden udløbet af fristen. I modsat fald mister forbrugeren retten til senere at gøre manglen gældende, medmindre der foreligger en indeståelse fra sælgers side, eller denne har handlet i strid med almindelig hæderlighed.

Den foreslåede forlængelse af fristen fra 1 år til 2 år ændrer ikke bestemmelsens indhold i øvrigt.

Den gældende bestemmelse fortolkes bl.a. i praksis således, at reklamation, der foretages inden for fristen, indebærer, at § 83 herefter ikke længere har betydning i relation til den påberåbte mangel. Såfremt sælger forsøger at afhjælpe, og manglen uanset dette viser sig igen på et senere tidspunkt, eller hvis sælger foretager omlevering, og den omleverede genstand viser sig at have en tilsvarende mangel, har forbrugers oprindelige reklamation således en gang for alle afbrudt reklimationsfristen i § 83, og forbrugers mangelsindsigelser er herefter alene underlagt dansk rets almindelige forældelsesregler. Reklimationsfristen i § 83 fortolkes endvidere således i praksis, at der i tilfælde af omlevering løber en ny frist fra omleveringstidspunktet. Dette har navnlig betydning, såfremt den omleverede genstand er behæftet med andre mangler end den, forbrugeren oprindeligt påberåbte sig. Tilsvarende kan efter omstændighederne være tilfældet, hvis en afhjælpning er så omfattende, at den må sidestilles med en omlevering. Der henvises til betænkningen side 148.

I retspraksis ses der endvidere bort fra, at der er reklameret for sent, hvis sælgeren ikke påberåber sig dette, men indlader sig i realitetsforhandlinger med forbrugeren vedrørende reklamationens berettigelse.

Bestemmelsen tilsigter at gennemføre direktivets artikel 5, stk. 1.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.5. og til betænkningen side 211f.

Til nr. 12 (§ 85)

I konsekvens af den foreslåede ændring af § 81 (lovforslagets § 1, nr. 10) foreslås det, at forbrugeren også ved reklamation over for andre end sælger skal have en frist på mindst 2 måneder fra det tidspunkt, hvor forbrugeren opdagede manglen.

Bestemmelsen kan ikke fraviges til skade for forbrugeren, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 (den foreslåede § 1, stk. 2).

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.5. og til betænkningen side 212.

Til nr. 13 (§ 87)

Det foreslås at beskytte forbrugere mod visse lovvalgs klausuler, hvorefter lovgivningen i et land uden for det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde skal finde anvendelse på aftalen. Beskyttelsen mod sådanne klausuler gælder i det omfang, det pågældende »tredjeland« lovgivning om spørgsmål om mangler i forbrugerkøb, ikke indeholder en ligeså omfattende beskyttelse af forbrugeren, som lovgivningen herom i det EØS-land, hvis lovgivning ellers skulle gælde i medfør af de internationalt privatretlige regler.

EØS omfatter Den Europæiske Unions medlemsstater samt Island, Norge, og Liechtenstein.

Der er ikke tale om en egentlig lovvalgsregel, idet bestemmelsen bygger på princippet om frit lovvalg. Den foreslåede bestemmelse tilsigter alene at afbøde visse uheldige virkninger af det frie lovvalg. Den beskyttelse, som bestemmelsen giver forbrugere, er alene en beskyttelse mod lovvalgs klausuler. Forbrugeren kan i de omfattede tilfælde vælge det lands regler, som stiller forbrugeren bedst.

Bestemmelsen ændrer ikke ved de almindelige internationalt privatretlige regler, som afgør, hvilket lands lovgivning der skal finde anvendelse på en aftale, jf. herved navnlig reglerne i den såkaldte Romkonvention, der er gennemført her i landet ved lov nr. 188 af 9. maj 1984 om gennemførelse af konventionen om, hvilken lov der skal finde anvendelse på kontraktlige forpligtelser m.v.

Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til alle spørgsmål om mangler i forbrugerkøb.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter at gennemføre direktivets artikel 7, stk. 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.6. og til betænkningen side 213-215.

Til § 2

Efter forbrugerkøbsdirektivets artikel 11, stk. 1, skal de bestemmelser i national lovgivning, der er